

กลวิธีความไม่สุภาพในปริจเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคล จากข่าวในกระแส¹

นันทพร ศรีจิตติ

นิสิตดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
lovelittledn@gmail.com

ณรงค์กร รอดทรัพย์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., อาจารย์
ภาควิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
narongkanr@nu.ac.th

รับบทความ: 8 สิงหาคม 2566

แก้ไขบทความ: 12 กันยายน 2566

ตอบรับบทความ: 27 กันยายน 2566

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์และผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีทัศนคติแตกต่างกันในปริจเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแส เก็บข้อมูลการสัมภาษณ์บุคคลจากรายการโทรทัศน์และรายการต่างชนิดกัน ระหว่างเดือนมิถุนายน 2561 – เดือนมิถุนายน 2562 ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีความไม่สุภาพที่ปรากฏใช้มี 2 กลวิธีหลัก

กลวิธีที่หนึ่ง คือ การถาม จำแนกเป็น 1.การถามในเชิงดูถูกเพื่อข่มขู่ข่มขู่ 2.การถามแย้ง 3.การถามขึ้นาคำตอบ 4.การถามด้วยถ้อยคำบ่งชี้เรื่องเพศและกามารมณ์ 5.การถามรุกล้ำด้วยคำถามต่อเนื่อง 6.การถามในลักษณะใส่ความหรือตดสนซ้ำๆ ส่วนกลวิธีที่สอง คือ กลวิธีอื่น ๆ จำแนกเป็น 1.กลวิธีกล่าวเตือน 2.กลวิธีแสดงความเห็นในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ 3.กลวิธีการพรุสวาท การสบถโดยใช้คำต้องห้าม การใช้คำสแลงที่บ่งชี้ถึงคำหรือเรื่องต้องห้าม ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่ากลวิธีความไม่สุภาพทั้ง 2 กลวิธีหลักดังกล่าวปรากฏในรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแสทั้งในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์หรือผู้ดำเนินรายการ และในการใช้ภาษาของผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีทัศนคติแตกต่างกัน นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบว่าการใช้ภาษาระหว่างผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนา 2 ฝ่ายนั้นจะปรากฏกลวิธีความไม่สุภาพหลากหลายกลวิธีกว่าการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์หรือผู้ดำเนินรายการใช้สนทนากับผู้ร่วมรายการอีกด้วย

คำสำคัญ: กลวิธีความไม่สุภาพ, การใช้ภาษา, รายการสัมภาษณ์, บุคคลจากข่าวในกระแส

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของปริญญาคุณูปการบัณฑิตสาขาวิชาภาษาไทย เรื่อง กลวิธีความไม่สุภาพและการกู่ภาพลักษณ์ในปริจเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแส

Impoliteness Strategies in the Discourse of Interviewing People in Trendy news

Nantaporn Sornjitti

Doctoral's students Thai Language
Faculty of Humanities, Naresuan University
lovelittledn@gmail.com

Narongkan Rodsap

Assistant Professor, Ph.D., Lecturer
Thai Language Department
Faculty of Humanities, Naresuan University
narongkanr@nu.ac.th

Received: August 8, 2023

Revised: September 12, 2023

Accepted: September 27, 2023

Abstract

This article aimed to study and analyze impoliteness strategies in the language used by interviewers and participants, who hold differing views, during interviews featured on news trending shows. Data was gathered from personal interviews on "Hone-Krasae" and "Tang Khon Tang Khit" between June 2018 and June 2019. The findings revealed two primary impoliteness strategies:

The 1st strategy called Questioning Strategy which comprises six sub-strategies: 1. Asking in a derogatory way to provoke emotions, 2. Challenging questions, 3. Leading questions, 4. Questioning using gender and sexuality, 5. Aggressive questioning with continuous questions, and 6. Judgmental questioning. The 2nd strategy called Other Strategies which includes: 1. Warning, 2. Expressing opinions in a critical manner, 3. Cursing and using taboo words or slang indicating forbidden words or topics. The researcher identified that these two central impoliteness strategies were evident in interviews from trending news, in both the language of the interviewer/host and the participants, who held divergent views. Moreover, the study found that the dialogue between participants exhibited a broader range of impoliteness strategies compared to the language used by the interviewer or host when interacting with the participants.

Keywords: Impoliteness Strategies, Language Usage, The Interviewing, People in Trendy News

บทนำ (Introduction)

ปัจจุบันนี้การดำเนินชีวิตของคนในสังคมล้วนเกี่ยวข้องกับข่าวสารต่าง ๆ ตลอดเวลา สื่อมวลชนจึงมีอิทธิพลเป็นอย่างมากในยุคโลกาภิวัตน์หรือยุคแห่งข้อมูลข่าวสารที่ไร้พรมแดนนี้ และเมื่อพิจารณาข่าวสารที่ปรากฏให้เห็นในชีวิตประจำวันแล้วจะพบว่า ข่าวประเด็นร้อนหรือข่าวในกระแส เป็นข่าวประเภทหนึ่ง ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย เนื่องจากทันต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม อีกทั้งเนื้อหาข่าวที่มีสีสันจึงมักดึงดูดความสนใจของผู้รับสารได้ง่าย และสื่อมวลชนเองก็พึงพอใจที่จะตอบสนองความต้องการของผู้รับสาร โดยการผลิตรายการที่มีลักษณะดังกล่าวเพื่อผลประโยชน์เชิงธุรกิจของตน

รูปแบบรายการของสื่อสารมวลชนประเภทหนึ่งที่ได้รับคามนิยมเสมอมา คือรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแสทางสื่อโทรทัศน์ ซึ่งผู้วิจัยพบว่าปัจจุบันมีรายการลักษณะนี้ปรากฏทางสื่อโทรทัศน์หลายช่อง เนื่องจากการแข่งขันของวงการสื่อโทรทัศน์ของไทยที่นับวันยิ่งทวีความเข้มข้นมากขึ้น จากเดิมที่มีเพียงช่องฟรีทีวีหลักเพียง 6 ช่อง ได้แก่ ช่อง 3 5 7 9 11 และ ไทยพีบีเอส ปัจจุบันยังมีช่องทางเลือกต่าง ๆ อีกหลากหลายช่องที่ได้รับการพัฒนาระบบขึ้นมา เช่น ช่องไทยรัฐทีวี ช่อง Amarin TV HD และ ช่อง One เป็นต้น ดังนั้นผู้ผลิตรายการจึงต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบรายการให้มีสีสันและอรรถรสที่ชวนติดตาม เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้ชม อันจะนำไปสู่กระแสความนิยมและเป็นที่ กล่าวขานในวงกว้าง กับทั้งตอบสนองด้านรายได้อันพึงประสงค์ให้แก่ธุรกิจสื่อมวลชนของตน

อนึ่ง รูปแบบรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวกระแสนั้นมุ่งนำเสนอเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังเป็นประเด็นที่ได้รับความนิยมในขณะนั้น และเป็นการสัมภาษณ์เพื่อเผยแพร่ข้อเท็จจริงสู่สาธารณะ ฉะนั้นบริบทการสื่อสารในรายการสัมภาษณ์จะเป็นไปในลักษณะที่ผู้สัมภาษณ์ต้องซักถามผู้เกี่ยวข้องในประเด็นที่กำลังเป็นข่าวเพื่อหาข้อเท็จจริงที่ผู้ชมต้องการทราบ ในขณะที่ผู้สัมภาษณ์ก็เปิดโอกาสให้ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงหรือโต้แย้งในประเด็นต่าง ๆ ที่สังคมกำลังวิพากษ์วิจารณ์อยู่ในขณะนั้น

แม้ว่าจะมีรายการโทรทัศน์หลายรายการที่มีวัตถุประสงค์และรูปแบบของการดำเนินรายการเป็นการสัมภาษณ์ในลักษณะดังกล่าวข้างต้น แต่ผู้วิจัยได้เลือกข้อมูลการสัมภาษณ์จากรายการโหนกระแสและรายการต่างคนต่างคิดเพื่อเป็นตัวแทนของปริมณฑลรายการสัมภาษณ์ประเภทนี้ เนื่องจาก รายการโหนกระแส ซึ่งออกอากาศทุกวันจันทร์ – วันศุกร์ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ดำเนินรายการโดย กรรชัย กำเนิดพลอย และรายการต่างคนต่างคิด ซึ่งออกอากาศทุกวันจันทร์ – วันศุกร์ ทางสถานีโทรทัศน์ อัมรินทร์ ทีวีเอชดี ดำเนินรายการโดย พุทธอภิวรรณ องค์กรพระบารมี ทั้งสองรายการนี้เป็นรายการสัมภาษณ์ข่าวที่มีรูปแบบเดียวกัน ซึ่งในวงการสื่อมวลชนเรียกว่า “รายการแนวฮาร์ดทอล์ก” (Hard talk) (แจ้วริมจ่อ, 2562: ออนไลน์) คือ การหยิบยกประเด็นร้อนที่เป็นกระแสสังคมมาสัมภาษณ์ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลที่เป็นจริงให้สังคมได้รับรู้

อย่างไรก็ดี สถานการณ์การสื่อสารในบริบทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแสนั้นนับว่าน่าสนใจศึกษาในประเด็นเรื่องกลวิธีความไม่สุภาพเป็นอย่างมาก และจากการทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผ่านมาพบว่า งานวิจัยที่ศึกษากลวิธีความไม่สุภาพในรายการสัมภาษณ์ของไทยมีเพียงงานวิจัยของอรวิ บุนนาค (2559) เท่านั้น ซึ่งศึกษาเรื่อง “กลวิธีความไม่สุภาพในการสัมภาษณ์บุคคลในกระแสของพิธีกรช่องทางเลือกใหม่” ฉะนั้นการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพของผู้สัมภาษณ์หรือผู้ดำเนินรายการในการใช้ภาษาสัมภาษณ์แก่รับเชิญเพื่อเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างของผลการศึกษาวิจัยที่เป็นปริมณฑลรายการสัมภาษณ์เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพของผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นคู่สนทนา 2 ฝ่ายซึ่งมีทรรคนะแตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัย

พบว่าเป็นปรากฏการณ์ด้านการใช้ภาษาที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่งในปริจเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแสทางโทรทัศน์ และการศึกษาวิเคราะห์ในแง่มุมดังกล่าวจะช่วยขยายขอบเขตการศึกษาภาษากับความไม่สุภาพในสังคมไทยให้กว้างขวางครอบคลุมยิ่งขึ้น ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าหากมีการศึกษาวิถีทางภาษาที่มุ่งเน้นการศึกษาในเรื่องความไม่สุภาพอาจจะทำให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาของคนในสังคมในอีกรูปแบบหนึ่ง นอกจากความสำคัญดังกล่าวแล้ว การศึกษาวิจัยนี้ยังเป็นการพัฒนาองค์ความรู้ในเรื่องการใช้ภาษา อีกทั้งเป็นแนวทางการศึกษาวิจัยเชิงภาษาศาสตร์ที่เชื่อมโยงกับการศึกษาวิจัยด้านสื่อสารมวลชนได้อีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

1. เพื่อวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์ในปริจเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแส
2. เพื่อวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพในการใช้ภาษาของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นคู่สนทนาสองฝ่ายที่มีทัศนคติแตกต่างกันในปริจเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแส

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

การศึกษาวเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพในปริจเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแส ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. การศึกษาข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่อไปนี้ ได้แก่ แนวคิดเรื่องลักษณะและประเภทของปริจเฉทการสัมภาษณ์ แนวคิดทฤษฎีความสุภาพ และแนวคิดทฤษฎีความไม่สุภาพ

2. การเลือกแหล่งข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือคลิปวิดีโอรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแส ซึ่งผู้วิจัยคัดเลือกข้อมูลด้วยวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ได้ข้อมูลที่ใช้ศึกษาจำนวน 2 รายการ ได้แก่ รายการโหนกระแส ซึ่งเป็นตัวแทนของรายการสัมภาษณ์ทางสถานีโทรทัศน์ช่องฟรีทีวี และรายการ ต่างคนต่างคิด ซึ่งเป็นตัวแทนของรายการสัมภาษณ์ทางสถานีโทรทัศน์ช่องทางเลือกใหม่

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลคลิปวิดีโอรายการสัมภาษณ์ดังกล่าว ตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2561 - เดือนมิถุนายน 2562 โดยคัดเลือกเฉพาะตอนที่ปรากฏจำนวนครั้งของการเข้าชมนอกที่สุ่มของแต่ละเดือนผ่านทางหน้าเพจเฟซบุ๊กของรายการโหนกระแส <https://www.facebook.com/HKS2017/> (Ch3thailand, 2560: ออนไลน์) และเพจเฟซบุ๊กของรายการต่างคนต่างคิด <https://www.facebook.com/tangkhontangkhit/> (AmarinTV, 2557: ออนไลน์) รวมข้อมูลที่ใช้ศึกษาทั้งสิ้นจำนวน 24 คลิป แบ่งเป็นคลิปวิดีโอรายการโหนกระแสจำนวน 12 คลิป และรายการต่างคนต่างคิดจำนวน 12 คลิป และผู้วิจัยได้ถ่ายถอดเสียงคลิปวิดีโอรายการสัมภาษณ์ดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษร แยกเป็นข้อมูลส่วนผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพ โดยใช้กรอบการวิเคราะห์ตามแนวคิดของอริ บุนนาค (2559) ในบทความวิจัยเรื่อง “กลวิธีความไม่สุภาพในการสัมภาษณ์บุคคลในกระแสของพิธีกรช่องโทรทัศน์ทางเลือกใหม่” เพื่อใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพลักษณะต่าง ๆ ที่ปรากฏในปริจเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแสในงานวิจัยของตนเอง

การศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะจำแนกการวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพเป็น 2 ประเด็นหลัก ดังนี้ 1.วิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์ในปริเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแส และ 2.วิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพในการใช้ภาษาของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นคู่สนทนาสองฝ่ายที่มีทัศนคติแตกต่างกันในปริเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแส นอกจากนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อหาความถี่และร้อยละของการปรากฏใช้จริงของข้อมูลการใช้กลวิธีความไม่สุภาพที่พบในการศึกษาปริเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแส โดยใช้วิธีการนับความถี่ ทุกครั้งที่ปรากฏ ทั้งนี้เพื่อผู้วิจัยจะได้ใช้เป็นข้อมูลประกอบการสรุปและอภิปรายผลต่อไป

5.การสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย (Research Results)

บริบทของรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแสนั้นเอื้อให้เกิดการใช้กลวิธีความไม่สุภาพในการสื่อสาร เนื่องจากสถานการณ์การสัมภาษณ์จะเป็นไปในลักษณะที่ผู้สัมภาษณ์จะใช้ภาษาในการสัมภาษณ์ที่ชัดเจน ตรงไปตรงมา การป้อนคำถามเพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึก และในบางครั้งแซกรับเชิญของรายการก็คือคู่สนทนาสองฝ่ายที่มีทัศนคติแตกต่างกัน ซึ่งทางรายการได้เปิดโอกาสให้ผู้ร่วมรายการหรือผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 2 ฝ่ายสามารถแสดงทัศนคติของตนเองโดยอิสระเพื่อชี้แจงหรือโต้แย้งคู่กรณีสร้างความชอบธรรมให้กับฝ่ายของตนเอง ดังนั้นจึงมักปรากฏลักษณะการใช้ภาษาที่ไม่สุภาพ และคุกคามหน้ากัน

ในบทความนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพในรายการสัมภาษณ์ดังกล่าวนี้ ซึ่งใช้กรอบแนวคิดเรื่องกลวิธีความไม่สุภาพของอรวี บุณนาค (2559) ประกอบการวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบกลวิธีความไม่สุภาพ 2 กลวิธีหลัก ได้แก่ 1.กลวิธีคำถาม มี 6 กลวิธีย่อยดังนี้คือ การถามในเชิงดูถูกเพื่อยั่วอารมณ์ การถามแย้ง การถามขึ้นาคำตอบ การถามด้วยถ้อยคำบ่งชี้เรื่องเพศและกามารมณ์ การถามรู้ไล่ด้วยคำถามต่อเนื่อง การถามในลักษณะใส่ความหรือดัดสินชี้ขาด และ 2.กลวิธีอื่น ๆ มี 3 กลวิธีย่อยดังนี้คือ กลวิธีกล่าวเตือน กลวิธีการแสดงความเห็นในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ กลวิธีการมรสุวาท การสบถโดยใช้คำต้องห้าม การใช้คำสแลงที่บ่งชี้ถึงคำหรือเรื่องต้องห้าม ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่ากลวิธีความไม่สุภาพทั้ง 2 กลวิธีหลักดังกล่าวปรากฏในรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแสทั้งในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์หรือผู้ดำเนินรายการ และในการใช้ภาษาของผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีทัศนคติแตกต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.กลวิธีคำถาม

1.1. การถามในเชิงดูถูกเพื่อยั่วอารมณ์ หมายถึง การที่ผู้สัมภาษณ์ใช้คำถามแสดงการดูถูกผู้ให้สัมภาษณ์ ส่งผลให้ผู้ให้สัมภาษณ์รู้สึกว่าตนเองต่ำต้อย หรือมีพฤติกรรมที่ไม่ได้รับการยกย่องจากสังคม (อรวี บุณนาค, 2559, หน้า 18) จากการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏการใช้กลวิธีคำถามดังกล่าวทั้งในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์ และในการใช้ภาษาของผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีทัศนคติแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ร่างทรงพระพิณเณศ (พ่อบอยคลองหนึ่ง): เพื่ออะไร คุณจะแสดงตัวเพื่ออะไร คุณบอกว่าคุณทูล
ศาล ศาลพระภูมิไม่มีจริง เจ้าที่เจ้าทางไม่มีจริง เชิญอมรินทร์ทีวีเมื่อไหร่ให้มา คุณทูลเลย กล้าเปล่า

รุ่งโรจน์ ผู้ประกอบพิธีร่างทรง: ทูลเลย ทูลสิ

ร่างทรงพระพิณเณศ (พ่อบอยคลองหนึ่ง): พระพรหมสี่แยก อะ อะไรนะ คุณทูลหน่อย

(รายการต่างคนต่างคิด มิถุนายน 2561 ตอน หมอปลา เผชิญหน้า ร่างทรง องค์กร หรือ มโน?)

จากตัวอย่างข้างต้นชี้ให้เห็นว่าผู้พูดใช้กลวิธีการถามเชิงดูถูกเพื่อยั่วยุอารมณ์คู่สนทนาอีกฝ่ายหนึ่ง
กล่าวคือ ผู้พูดโจมตีผู้ฟังด้วยการแสดงท่าทีดูหมิ่นและท้าทายผู้ฟังที่ปฏิเสธถึงเรื่องแนวคิดความเชื่อและสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นที่เคารพในศาสนาพราหมณ์ฮินดู โดยเสนอแนะในลักษณะท้าทายให้ผู้ฟังทูลศาลพระภูมิ ซึ่ง
เป็นศาลที่สร้างขึ้นเพื่อความเป็นสิริมงคลแก่บ้านเรือนที่อยู่อาศัยและสถานประกอบการต่าง ๆ รวมถึงทูลศาล
พระพรหมซึ่งเป็นศาลที่เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางและมีประชาชนให้ความเคารพศรัทธาอย่างมาก กล่าวได้ว่า
กลวิธีการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวเป็นการใช้ภาษาในลักษณะหาเรื่องผู้ฟัง คุณความหน้า อีกทั้งยังอาจสร้าง
ความขุ่นเคืองใจและก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทตามมาได้

1.2 การถามแย้ง หมายถึง การที่ผู้พูดถามแย้งเพื่อแสดงความไม่เห็นด้วยหรือไม่เชื่อกับคำตอบ
ก่อนหน้านี้ของคู่สนทนา จึงเลือกถามด้วยการนำเนื้อหาที่ตรงกันข้ามกับคำตอบก่อนหน้านี้ของอีกฝ่ายหนึ่ง
ขึ้นมาถาม เพื่อให้คู่สนทนาได้ตอบคำถามใหม่โดยการชี้แจงหรืออธิบายโต้แย้งอีกครั้ง การถามแย้งเป็น
การแสดงความไม่สุภาพด้านการแสดงความเห็นพ้องคือคู่สนทนามีความเห็นไม่ตรงกัน ก่อให้เกิดความขัดแย้ง
กันได้ นอกจากนี้ยังแสดงการคุกคามหน้าด้านบวกของคู่สนทนา เนื่องจากทำให้คู่สนทนาและผู้ชมรายการ
ตีความได้ว่าผู้พูดคิดว่าข้อมูลคำตอบของอีกฝ่ายหนึ่งเป็นเท็จ (อรวี บุณนาค, 2559, หน้า 18) ผลการวิเคราะห์
ข้อมูลปรากฏการใช้กลวิธีการถามดังกล่าวทั้งในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์ และในการใช้ภาษาของผู้ร่วม
รายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีทัศนคติแตกต่างกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 2

ผู้สัมภาษณ์: ผมเห็นภาพมีผู้หญิงเนี่ยเต็น เต็นกันใหญ่เลย คืออะไร

อาจารย์คิง: ก็อันนั้นเป็นพิธีบวงสรวง มันบวงสรวงแม่ฮะ ก็คือเชิญ

ผู้สัมภาษณ์: นี ๆ ๆ

อาจารย์คิง: ก็คือทุกคน ครับ

ผู้สัมภาษณ์: อันนี้เขาไม่ได้โดนน้ำกระทุ่มมาใช่ไหม

อาจารย์คิง: ไม่ ๆ ๆ ครับ

อาจารย์แอ้: อันนี้มา...

ผู้สัมภาษณ์: ไปโดนตัวไหนมารีเปล่า

อาจารย์คิง: โห่ ก็โดนกาสุตรีนี้แหละฮะ

(รายการโหนกระแส มีนาคม 2562 ตอน พิธีกรรมพิลึก "เจ้าแม่กาสุตรี" ลงเล่นที่สุดพิสดาร ชาวบ้านดำกระเจย)

จากตัวอย่างนี้เป็นบริบทการสื่อสารที่ผู้สัมภาษณ์หรือผู้ดำเนินรายการแสดงความไม่เห็นด้วยและรู้สึกไม่เชื่อถือในคำตอบของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับประเด็นภาพของเหล่าบรรดาผู้หญิงในสถานที่ประกอบพิธีกรรมซึ่งกำลังเดินร่ายด้วยท่าทางที่ไม่สละสลวย ทั้งนี้ผู้ดำเนินรายการใช้กลวิธีการถามในลักษณะการถามแย้งโดยสื่อความหมายเปรียบเปรยด้วยการเน้นย้ำถึง 2 ครั้ง ผ่านถ้อยคำภาษาที่กล่าวว่า “ไม่ได้โดนน้ำกระທ່မมาใช่ไหม” และ “ไปโดนตัวไหนมา” ซึ่งมีนัยความหมายเกี่ยวกับการเสพสารเสพติดประเภทที่ออกฤทธิ์กล่อมประสาท ทำให้คึกคักและกระปรี้กระเปร่ามากกว่าปกติ กลวิธีการใช้ภาษาลักษณะดังกล่าวช่วยดึงดูดความสนใจของผู้ชม สร้างความขบขัน ซึ่งส่งผลทำให้บรรยากาศของการรับชมรายการน่าติดตามมากขึ้น แต่ในขณะเดียวกันกลวิธีการใช้ภาษาในการถามดังกล่าวก็มีลักษณะที่คุกคามหน้าผู้ให้สัมภาษณ์ด้วยเช่นกัน กล่าวคือ ทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์รู้สึกเสียหน้าได้ว่าพิธีกรรมของตนนั้นไม่น่าเชื่อถือ

1.3 การถามขึ้นนำคำตอบ หมายถึง การที่ผู้พูดถามคำถามโดยมีเนื้อความขึ้นนำหรือกำหนดให้ผู้ฟังตอบตามแนวทางที่ผู้พูดต้องการ ซึ่งการถามลักษณะดังกล่าวเป็นการคุกคามหน้าผู้ฟังได้ เนื่องจากทำให้ผู้ฟังขาดความเป็นอิสระในการตอบคำถาม และจำเป็นต้องตอบตามแนวทางที่ผู้พูดกำหนดไว้โดยไม่มีทางเลือกจากการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏการใช้กลวิธีการถามดังกล่าวทั้งในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์ และในการใช้ภาษาของผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีทัศนคติแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 3

ผู้สัมภาษณ์: สรุปรุ้มไหม

คุณบอล ธงแก้ว (พ่อค้าขายไถ่อย่าง): **รุ้มไหมมีคนรุ้มผมไหม**

คุณเต็นท์ (ผู้พินพ่อค้าขายไถ่อย่าง): ผมและเลือดผมออก ผมออกผมก็ไม่วิ่งตามแล้ว

คุณบอล ธงแก้ว (พ่อค้าขายไถ่อย่าง): **ไม่ใช่ มีคนออกมาวิ่งช่วยแกไหม**

คุณเต็นท์ (ผู้พินพ่อค้าขายไถ่อย่าง): มี ก็มี

คุณโชค (เพื่อนผู้พินพ่อค้าขายไถ่อย่าง): มี พวกผมก็มาเพราะว่าเขา เพราะพี่ผมพอแล้ว เขาเลือดออกใช่ไหมเขาก็พอ เขาก็ออกมา เสร็จแล้ว เขายังไม่จบพี่ เขายังไม่จบ เขาจะเดินมาต่อพี่เต็นท์อีก

คุณบอล ธงแก้ว (พ่อค้าขายไถ่อย่าง): ไม่ใช่ มันนัวก่อน

(รายการโหนกระแส กุมภาพันธ์ 2562 ตอนเจอกันครั้งแรกหลังถูกฟันยับ! “คนขายไถ่อย่างและคู่กรณี”)

จากตัวอย่างนี้ ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีทางภาษาด้วยการถามขึ้นนำคำตอบ เพื่อต้องการให้ผู้ฟังได้ยินย่นย่นว่าเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทและทำร้ายร่างกายนี้ ทางฝ่ายของคู่กรณีนั้นได้นำบุคคลอื่น ๆ มาร่วมช่วยรุมทำร้ายตนเองจริง อย่างไรก็ตาม การถามด้วยการขึ้นนำคำตอบลักษณะดังกล่าว จัดว่าเป็นกลวิธีความไม่สุภาพที่ทำให้คู่สนทนาเกิดภาวะอึดอัด เพราะเสมือนถูกบังคับให้ต้องตอบเพื่อยืนยันข้อเท็จจริงโดยมิได้เต็มใจนัก และในขณะเดียวกันก็เป็นกลวิธีที่สร้างความได้เปรียบให้กับผู้พูด เนื่องจากเมื่อคู่กรณีกล่าวยอมรับความผิดที่ได้กระทำ ย่อมให้ประโยชน์ต่อรูปคดีแก่ฝ่ายของผู้พูดนั่นเอง

1.4 กลวิธีการถามด้วยถ้อยคำที่บ่งชี้เรื่องเพศและกามารมณ์ หมายถึงการถามในลักษณะที่มีเนื้อหาระบุถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศหรือความสัมพันธ์ทางกายระหว่างเพศ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏการใช้กลวิธีการถามดังกล่าวทั้งในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์ และในการใช้ภาษาของผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีพรรณณะแตกต่างกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 4

ผู้สัมภาษณ์: ฉันทชื่อกาลูตรีย่างงี้

อาจารย์คิง: ชื่อกาลูยะนะฮะ จริง ๆ ชื่อกาลูยะ

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ กาลูยะ

อาจารย์คิง: แต่ตรีเนี่ยก็คือผมมองในสายปรีศนาธรรม ก็คือเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป คือหนึ่ง สอง สาม เนี่ยก็คือให้มันเกิดขึ้นมา ทุกสิ่งทุกอย่างก็คือถ้าคนเราดำรงรักษาไว้ ก็คือปฏิบัติดี ทำคุณงามความดี มันก็จะอยู่กับเรา แต่ก็คือถ้าดับไปก็คือถ้าคนเราไม่มีศีลมีธรรม บุญไม่ได้ครับ ไม่มีอาการแน่นอน ผมบอกได้เลย แล้วก็ไม่ใช่ว่าของต่ำ เพราะมนตร์กามสูตรจริง ๆ เป็นศาสตร์ชั้นสูง

ผู้สัมภาษณ์: อ้าว แล้วทำไมถึงจะต้องนั่งอาขาอย่างนี้ฮะ

อาจารย์คิง: ก็ที่บอกคือผมสร้างมาเป็นปรีศนา คือถ้าคุณมอง คือจิตใจถ้ามองคิดแบบไหนก็คือจะมองแบบนั้น แต่ถ้าเรามองเหรียญสองด้านเหมือนกัน ถ้ามองเจ็ยคือผมมองก็คือทำเหมือนลักษณะนั่งอาขาออกมา ก็คือเหมือนเป็นการคลอเคลียบุตร

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ

อาจารย์คิง: นะครับ ก็คือเหมือนเป็นผู้ให้กำเนิดลูก

(รายการโทรทัศน์ แสง มินาม 2562 ตอน พิธีกรรมพิลึก "เจ้าแม่กาลูตรี" ลงเสกให้สุดพิสดาร ชาวบ้านดำกระเจย)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นสถานการณ์การสื่อสารที่ผู้ให้สัมภาษณ์อธิบายถึงที่มาของชื่อพระแม่กาลูตรี ที่ตนนับถือศรัทธาว่าเป็นปรีศนาธรรมและเวทมนตร์คาถาที่ตนใช้ก็สัมพันธ์กับคัมภีร์กามสูตร ซึ่งเป็นตำราคำสอนสำหรับหญิงชายที่ว่าด้วยความรู้ด้านเพศศึกษาอย่างครบครัน และเป็นศาสตร์ชั้นสูง แต่ผู้ดำเนินรายการรู้สึกขัดแย้งจึงใช้กลวิธีการถามด้วยถ้อยคำบ่งชี้เกี่ยวกับลักษณะกิริยาอาการที่เกี่ยวข้องกับเพศ คือคำว่า “นั่งอาขา” ซึ่งหมายถึง อาการที่นั่งถ่างขาอย่างเปิดเผย โดยใช้รูปภาษาว่า หากพระแม่กาลูตรีและพิธีกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนั้นเป็นศาสตร์ชั้นสูงและศักดิ์สิทธิ์ เหตุใดจึงปรากฏภาพกิริยาอาการนั่งอาขาของหญิงสาวที่เข้าทำพิธีซึ่งพิจารณาแล้วไม่สอดคล้องเพราะแสดงออกถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมแต่อย่างใด ซึ่งจากการวิเคราะห์คำถามการสัมภาษณ์ร่วมกับคำตอบของผู้ให้สัมภาษณ์จะสังเกตได้ว่าผู้ให้สัมภาษณ์มีท่าทีแสดงอารมณ์ความรู้สึกเชิงลบต่อข้อคำถามที่สื่อความไม่สุภาพนั้น เนื่องจากรู้สึกเสียหน้าในสายตาผู้รับชมนั่นเอง

1.5 การถามรุกไล่ด้วยคำถามต่อเนื่อง หมายถึง การที่ผู้สัมภาษณ์ถามคำถามต่อเนื่องในทันทีที่ผู้ให้สัมภาษณ์ตอบคำถามแรกเสร็จสิ้น ซึ่งเป็นคำถามที่เกิดขึ้นในช่วงเงียบของการเปลี่ยนผลการพูดที่สั้นมากหรือแทบไม่มีช่วงเงียบเลย เป็นการถามที่ผู้สัมภาษณ์รับผลการพูดโดยไม่มีการหยุดเว้นระยะหรือบางครั้งก็เป็นการถามแทรกขึ้นมาระหว่างที่ผู้ให้สัมภาษณ์ยังตอบคำถามไม่เสร็จสิ้น (ประไพพรรณ พึ่งฉิม, 2542, หน้า 83) จากการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏการใช้กลวิธีการถามดังกล่าวทั้งในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์ และในการใช้ภาษาของผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีพรรณณะแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 5

ผู้สัมภาษณ์: อะ ขอตรงนีก่อน ทางพระแม่อุมา เอาไมค์ให้พระแม่อุมาหน่อยอะ พระแม่อุมา เกิดวันไหนอะ ?

ร่างทรงพระแม่อุมา: เกิดวันไหนหมายถึงอะไรอะ

ผู้สัมภาษณ์: วันที่เกิดอะ วันที่พระแม่อุมาเกิดอะ...

ร่างทรงพระแม่อุมา : ...

ผู้สัมภาษณ์: อ้าว เป็นร่างทรงพระแม่อุมา มันมีคำถามที่สังคมอยากรู้ เป็นร่างทรงแล้วร่างไม่เคยบอกหรือพระแม่อุมาจุติวันไหน

ร่างทรงพระแม่อุมา: อ้อ พอตีเพ็งเข้ามาในวงการนี้ แต่หนูจะเป็นคนที่บูชาพระแม่มากตลอด

(รายการต่างคนต่างคิด มิถุนายน 2561 ตอน หมอปลา เผชิญหน้า ร่างทรง องค์ล้ง หรือ มโน?)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็น ผู้สัมภาษณ์ใช้กลวิธีการถามในลักษณะการถามรูกลไวด้วยคำถามอย่างต่อเนื่อง เป็นการสร้างสีสันให้กับรายการเพราะเป็นประเด็นที่กระตุ้นความสนใจผู้ชม ทำให้บรรยากาศของการรับชมรายการน่าติดตามมากขึ้น และอาจเป็นได้ว่าการใช้กลวิธีการรูกลไวด้วยคำถามอย่างต่อเนื่องดังกล่าวนี้เป็นเพราะผู้สัมภาษณ์ขาดความเชื่อถือผู้ให้สัมภาษณ์และมีเจตนาเผยให้เห็นพิรุณของผู้ให้สัมภาษณ์นั่นเอง อย่างไรก็ตามกลวิธีการใช้ภาษาในการถามดังกล่าวส่งผลให้ผู้ร่วมรายการหรือผู้ให้สัมภาษณ์มีเวลาในการคิดคำตอบไม่มากและมีเนื้อหาที่แสดงความกดดันผู้ให้สัมภาษณ์อย่างต่อเนื่อง จึงจัดว่าเป็นกลวิธีความไม่สุภาพลักษณะหนึ่งซึ่งทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์ขาดอิสระในการใช้เวลาตอบคำถาม

1.6 การถามในลักษณะใส่ความหรือตัดสินชี้ขาด หมายถึง การที่ผู้พูดใช้คำถามในลักษณะการกล่าวหาหรือกล่าวโทษผู้ฟัง โดยผู้พูดทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินว่าผู้ฟังมีพฤติกรรมในทางลบ กลวิธีดังกล่าวจัดเป็นความไม่สุภาพที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างคู่สนทนาคือผู้ฟัง อีกทั้งยังทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกในด้านลบ ตลอดจนเป็นการคุกคามหน้าผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังเกิดความอับอายรู้สึกเสียหน้าท่ามกลางสายตาผู้ชม(อรวี บุนนาค, 2559, หน้า 20) ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏการใช้กลวิธีการถามดังกล่าวทั้งในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์ และในการใช้ภาษาของผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีพรตชนะแตกต่างกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 6

ผู้สัมภาษณ์: ถ้ามจริงหะจะคุณสร้างเรื่องหรืออุปโลกนอะไรขึ้นมารีเปลา

อาจารย์คิง: เนี่ย

ผู้สัมภาษณ์: คือคุณสร้างเรื่องเพื่อให้นักเข้ามา เข้ามาหาคุณหรือเปลา

อาจารย์คิง: ก็คือ ไม่ครับพี่ คนที่เข้ามาหาผมเนี่ย เขาไม่ได้ชอบชี้หน้าผมด้วยซ้ำ แต่เขาเข้ามาด้วยคำพูดที่ผมทำหายเขาว่า ถ้าคุณแน่จริงคุณมาหาผม คุณมาพิสูจน์สิ่งที่ผมพูดเสียก่อน

(รายการโหนกระแส มีนาคม 2562 ตอน พิธีกรรมพิลึก "เจ้าแม่กาลูตริ" ลงเสนอสดพิสดาร ชาวบ้านด่ากระเจาย)

ตัวอย่างนี้ปรากฏกลวิธีความไม่สุภาพด้วยการที่ผู้ดำเนินรายการใช้คำถามในลักษณะของการกล่าวหาผู้ให้สัมภาษณ์ผ่านตัวภาษาอย่างชัดเจนคือคำว่า “สร้างเรื่อง” และ “อุปโลกน์” ซึ่งหมายถึง ทุเรื่องปั้นแต่งเรื่องราวขึ้นเอง จัดเป็นการคุกคามหน้าผู้ฟังที่ส่งผลให้เกิดความรู้สึกเสียภาพลักษณ์ เนื่องจากอาจทำให้สังคมคิดเห็นคล้อยตามผู้สัมภาษณ์หรือผู้ดำเนินรายการได้ว่าผู้ให้สัมภาษณ์นั้นสร้างเรื่องเท็จว่ามีวิชาอาคมเพื่อหลอกลวงผู้อื่นจริงก็เป็นได้

2. กลวิธีอื่น ๆ

2.1 กลวิธีการกล่าวเตือน จัดเป็นกลวิธีทางภาษาที่คุกคามหน้าของผู้ฟัง กล่าวคือ การตักเตือนเป็นการกล่าวถึงความผิดพลาดหรือข้อบกพร่องเกี่ยวกับการกระทำบางอย่างของผู้ฟัง โดยผู้พูดมีเจตนาที่ต้องการบอกให้ผู้ฟังรับรู้ถึงความผิดพลาดหรือข้อบกพร่องของการกระทำซึ่งอาจทำให้เกิดผลกระทบต่อผู้ฟังหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อผู้ฟังจะได้เกิดความตระหนักหรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมดังกล่าว จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏการใช้กลวิธีการกล่าวเตือนดังกล่าวทั้งในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์ และในการใช้ภาษาของผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีพรสวรรค์แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 7

ผู้สัมภาษณ์: เตียวนะ ๆ แปปนึ่ง คือตอนนี้อะคะอยากให้คุณบอกว่าไปสักอะไม่เจ็บอย่างนั้นหรือไหม

คุณนิกกี้(เจ้าของร้านสัก): ไม่ใช่นะ ก็แค่จะบอกว่าที่น้องบอกว่าไม่สนใจนั่งตั้งแต่การที่เข้าโรงบาลตั้งแต่อยู่ในร้านก็สนใจแล้วว่าน้องจะเจ็บปวดไหมถ้าน้องเจ็บปวดแล้วทรมานทรมานคงไม่ปล่อยให้น้องกลับหรือว่าเป็นปัญหาตั้งแต่ในร้าน

ผู้สัมภาษณ์: อะโอเค อันนั้นเป็นประเด็นแรก

คุณนิกกี้(เจ้าของร้านสัก): แต่อย่าแกล้งชาวแบบนั้นเพราะว่าการแกล้งชาวแบบนั้นมันทำให้ร้านก็จะดูเหมือนกับว่าทรมานทุกคนที่เป็นลูกค้า สักไปทั้ง ๆ ที่เขาทรมานหรือเจ็บ นี่คือนิสัยที่ก็จะบอก อย่าพูดอะไรชั่วด้วยที่ตัวเองไม่ได้รู้ด้วยซ้ำว่ากลองวงจรปิดตัวเองอะมันก็ไวว่าอะไรบ้าง

(รายการโหนกระแส กันยายน 2561 ตอน การเผชิญหน้าของ สาวสักปากติดหนอง กับ เจ้าของร้านสัก นิกกี้ พรตต์เงินล้าน)

ตัวอย่างคำพูดในบทสนทนาข้างต้น จะเห็นได้ชัดว่าผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นเจ้าของร้านสักแสดงความรู้สึกไม่พอใจที่ผู้เสียหายแกล้งชาวให้สัมภาษณ์กับสื่อมวลชนก่อนหน้านี้ว่า ได้รับความเจ็บปวดทรมานอย่างมากในระหว่างการสักปากที่ร้านเสริมความงามของตน แต่ในขณะที่กำลังเข้าร่วมสัมภาษณ์ในรายการกลับบอกว่าระหว่างสักรู้สึกเจ็บปวดเพียงเล็กน้อย จึงกล่าวเตือนเชิงตำหนิผู้เสียหายผ่านภาษาที่กล่าวว่า “อย่าแกล้งชาวแบบนั้น” และ “อย่าพูดชั่วซ้ำ” ซึ่งในที่นี้หมายถึง อย่าพูดมั่วง่าย ๆ กลับไปกลับมาโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบอันอาจสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่นได้ ทั้งนี้จะสังเกตได้ว่ารูปภาษาดังกล่าวนั้นแสดงถึงความไม่สุภาพ เนื่องจากชี้ให้เห็นเจตนาของผู้พูดที่ต้องการให้ผู้ฟังยุติการกระทำเหล่านั้น กล่าวได้ว่าละเมิดหลักความสุภาพในแง่ที่เป็นการสื่อความด้วยการสั่งหรือบังคับผู้ฟังให้ต้องปฏิบัติตาม

2.2 กลวิธีการแสดงความเห็นในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ หมายถึง ผู้สัมภาษณ์หรือผู้ดำเนินรายการแสดงความเห็นโดยใช้ความรู้สึกส่วนตัวของตนมาตัดสินหรือวิพากษ์วิจารณ์คำตอบ การกระทำหรือพฤติกรรมของผู้ให้สัมภาษณ์ โดยมากจะเป็นความคิดเห็นในเชิงลบ กลวิธีดังกล่าวเป็นการคุกคามหน้าผู้ฟังกล่าวคือ

ทำให้ผู้ฟังรู้สึกไม่ดี (อรวี บุณนาค 2559, หน้า 18) จากการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏการใช้กลวิธีการแสดงความเห็นในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ดังกล่าวทั้งในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์ และในการใช้ภาษาของผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีทัศนคติแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 8

นายชัยรัตน์ ยอดพรม (ปทุมธานี): ไข่ครับ ผมจะแ่งดีหรือไม่ดีผมก็ไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อนไม่เคยมีประวัติเสียในสังคมนะครับผมไม่เคยไปทำให้คนอื่นเสียทรัพย์สินหรือไปหลอกเขาด้วยวิชาอาคมอะไร ต่าง ๆ อย่างคุณมาร์คพิบูลเนี่ยนะครับบอกว่าผมลงโลกแล้วทำไมไม่จับล่ะ ก็ได้แค่เห่าหรือแค่ได้แค่พูดเฉย ๆ

ผู้สัมภาษณ์: อู๊ย! ได้แค่เห่า เขาเป็นคนนะ เขาเห่าได้งั้น

นายชัยรัตน์ ยอดพรม (ปทุมธานี): เอ้า! ก็เขาบอกว่าเขาเป็นพิบูล

ผู้สัมภาษณ์: ก็เลยต้องเห่า

นายชัยรัตน์ ยอดพรม (ปทุมธานี): เห่าสิครับ

(รายการโทรทัศน์ พงศาวดาร 2562 ตอน สะเทือนสำนัก! "ปทุมธานี" โลฟนิวเนี่ยสาว ลั่นฝึกจิตมาตีตะบะไม่แตก)

จากตัวอย่างนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าววิพากษ์วิจารณ์ถึงคุณลักษณะของตนเอง นั่นคือ คุณมาร์ค พิบูล โดยนำพฤติกรรมของสุนัขมาเปรียบกับพฤติกรรมของบุคคลนั้นผ่านรูปภาษาที่กล่าวว่า “ได้แค่เห่า” ซึ่งในที่นี้หมายถึง การที่บุคคลนั้นได้แต่พูดกล่าวหาและโจมตีอีกฝ่ายหนึ่งเพียงอย่างเดียว แต่ไม่กล้าดำเนินการขั้นเด็ดขาดแต่อย่างใด ทั้งนี้ผู้ให้สัมภาษณ์ได้เสริมความว่าเหตุผลที่แท้จริงคือตนเองมิใช่เป็นคนลงโลก ไม่เคยหลอกลวงเรื่องวิชาอาคมให้คนอื่นเสียทรัพย์สิน ดังนั้นย่อมถือว่าตนมิได้มีความผิดแต่ประการใดนั่นเอง อย่างไรก็ตามการที่ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวเช่นนั้นไม่สุภาพและจัดว่าเป็นการคุกคามหน้าผู้ฟัง เนื่องจากนำลักษณะกิริยาอาการของสัตว์มากล่าวเทียบเคียงกับพฤติกรรมของบุคคลฝ่ายตรงข้าม อาจทำให้ผู้ฟังรู้สึกเสียหน้าและไม่พึงพอใจได้

2.3 การผรุสวาท การสบถโดยใช้คำต้องห้าม การใช้คำสแลงที่บ่งชี้ถึงคำหรือเรื่องต้องห้าม หมายถึง การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เป็นคำด่าหรือคำหยาบคาย ซึ่งเป็นการหลุดถ้อยคำต้องห้ามที่รุนแรงออกมาเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึก ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏการใช้กลวิธีความไม่สุภาพกลวิธีดังกล่าวเฉพาะในการใช้ภาษาของผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีทัศนคติแตกต่างกันเท่านั้น ไม่ปรากฏในการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์แต่อย่างใด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 9

หมอปลา : หลวงพี่อย่าเสียเวลาเลย เอาเวลาไปหาเห็บหมาดีกว่า คือ เขาก็แกลไปเรื่อยอะ ผมถามว่า ทำไมองค์ไม่เลือกผม ผมตอบอย่างเดียว ผมตอบแหละไม่เป็นพี่

พระมหาไพฑูริย์ วรณโณ (พระนักเทศน์นักคิด วัดสร้อยทอง): จะไม่ต่อยกันใช่ไหม

ผู้สัมภาษณ์: ไม่ต่อยครับไม่ต่อย ถ้าต่อยผมก็ปิดรายการอะครับ ต่างคนต่างไป

ร่างทรงพระพิฆเนศ (พอบอยคลองหนึ่ง): คือจะบอกว่าคุณตอบแหละไม่เป็นเนี่ยคุณหมอปลา ฉันไม่ว่าคุณตอบแหละออก องค์จะเลือกคุณหรือไม่เลือกคุณ ฉันไม่รู้ แต่คุณไม่สมควรที่มาก้าวก่ายถิ่นของผม คุณนะอยู่ฝั่งกะโน้น คุณก็คิดส่วนของคุณ ผมอยู่ฝั่งของผม ผมก็คิดส่วนของผม

(รายการต่างคนต่างคิด มิถุนายน 2561 ตอน หมอปลา เผชิญหน้าร่างทรง องค์ลง หรือ มโน?)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าผู้พูดกล่าวคำสแลงที่โดยปรกติจัดว่าเป็นคำต้องห้ามไม่เหมาะสมที่จะใช้สนทนากับผู้ที่ไม่คุ้นเคยกัน ได้แก่ คำว่า “แถ” และ “ต่อแหล” จึงเป็นความไม่สุภาพตามบรรทัดฐานทางสังคม กล่าวคือ เป็นการใช้ภาษาที่คนส่วนใหญ่ในสังคมตัดสินว่าเป็นคำหยาบคาย โดยบทสนทนาของผู้ให้สัมภาษณ์ฝ่ายหนึ่งนั้นเป็นผู้เริ่มต้นการใช้ถ้อยคำที่ไม่สุภาพดังกล่าวก่อน ทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์อีกฝ่ายหนึ่งเกิดความอึดอัดและโต้ตอบผ่านรายการสัมภาษณ์ด้วยการกล่าววาทะย้อนคู่กรณีด้วยถ้อยคำไม่สุภาพลักษณะเดียวกัน

อนึ่ง จากการศึกษาปริจเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแส พบว่าผู้สัมภาษณ์หรือผู้ดำเนินรายการ และผู้ร่วมรายการ 2 ฝ่ายซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีทัศนคติแตกต่างกัน ใช้กลวิธีความไม่สุภาพทั้ง 2 กลวิธีหลักตามกรอบแนวคิดของอรวี บุญนา (2559) ได้เสนอไว้ แต่จะปรากฏกลวิธีย่อยแตกต่างกันบ้างเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาความถี่ของการปรากฏกลวิธีความไม่สุภาพแต่ละกลวิธี จะสามารถจำแนกข้อมูลได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 กลวิธีความไม่สุภาพของผู้สัมภาษณ์ในปริจเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแสและความถี่ของการปรากฏ

กลวิธีความไม่สุภาพของผู้สัมภาษณ์	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1. กลวิธีคำถาม	393	100
1.1 การถามในเชิงดูถูกเพื่อข่มขู่อารมณ์	63	16.03
1.2 การถามแย้ง	70	17.81
1.3 การถามขึ้นคำตอบ	57	14.50
1.4 การถามด้วยถ้อยคำบ่งชี้เรื่องเพศและกามารมณ์	17	4.33
1.5 การถามรุกไล่ด้วยคำถามต่อเนื่อง	68	17.30
1.6 การถามในลักษณะใส่ความหรือตัดสินชี้ขาด	118	30.03
2. กลวิธีอื่น ๆ	88	100
2.1 กลวิธีการกล่าวเตือน	46	52.27
2.2 กลวิธีการแสดงความเห็นในเชิงวิพากษ์วิจารณ์	42	47.73

ตารางที่ 2 กลวิธีความไม่สุภาพของผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีทัศนคติแตกต่างกันในปริจเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแสและความถี่ของการปรากฏ

กลวิธีความไม่สุภาพของผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีทัศนคติแตกต่างกัน	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1. กลวิธีคำถาม	71	100
1.1 การถามในเชิงดูถูกเพื่อข่มขู่อารมณ์	36	50.70
1.2 การถามแย้ง	14	19.72
1.3 การถามขึ้นคำตอบ	4	5.63
1.4 การถามด้วยถ้อยคำบ่งชี้เรื่องเพศและกามารมณ์	2	2.82

1.5 การถามรูกได้ด้วยคำถามต่อเนื่อง	6	8.45
1.6 การถามในลักษณะใส่ความหรือตัดสิน ชี้ขาด	9	12.68
2. กลวิธีอื่น ๆ	103	100
2.1 กลวิธีการกล่าวเตือน	14	13.59
2.2 กลวิธีการแสดงความเห็น ในเชิงวิพากษ์วิจารณ์	68	66.02
2.3 กลวิธีการพรูสวาหา การสบถโดยใช้คำ ต้องห้าม การใช้คำสแลงที่บ่งชี้ถึงคำ หรือเรื่องต้องห้าม	21	20.39

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปริณัยการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแส พบกลวิธีความ ไม่สุภาพ กลวิธีหลักที่ผู้สัมภาษณ์ใช้ โดยปรากฏรูปแบบการใช้กลวิธีการถามมากกว่ารูปแบบการใช้กลวิธีอื่น ๆ กล่าวคือ เป็นรูปแบบการใช้กลวิธีการถามร้อยละ 81.70 และรูปแบบการใช้กลวิธีอื่น ๆ เป็นลำดับรองลงมา คิดเป็น ร้อยละ 18.30 ซึ่งผลการวิเคราะห์ดังกล่าวนี้สอดคล้องกับบริบทการสื่อสารในปริณัยการสัมภาษณ์ บุคคลจากข่าวในกระแส เนื่องจากข้อเท็จจริงประการหนึ่งนั่นคือ เป็นรายการที่มุ่งค้นหาความจริงจากผู้ให้ สัมภาษณ์เกี่ยวกับประเด็นเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งกำลังเป็นกระแสกล่าวถึงกันอย่างกว้างขวาง ดังนั้นจึงมักปรากฏ ลักษณะการใช้กลวิธีการถามรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งบ่อยครั้งก็มักจะเสี่ยงความไม่สุภาพได้ยาก ทั้งนี้เพราะ ผู้สัมภาษณ์จำเป็นต้องใช้คำถามเพื่อค้นหาข้อมูลความจริงให้ปรากฏแก่สาธารณชนได้มากที่สุดนั่นเอง

ส่วนผลการวิเคราะห์ข้อมูลกลวิธีความไม่สุภาพกลวิธีหลักที่ผู้สัมภาษณ์ใช้รูปแบบของกลวิธีการถาม นั้น ปรากฏกลวิธีย่อยของการใช้การถามทั้งสิ้น 6 กลวิธีย่อย ซึ่งผู้วิจัยพบว่าผู้สัมภาษณ์ใช้การถามในลักษณะ ใส่ความหรือตัดสินชี้ขาดมากที่สุด ซึ่งการใช้ข้อความที่มีความหมายในเชิงลบมาถามในลักษณะใส่ความหรือ ตัดสินชี้ขาดผู้ให้สัมภาษณ์ว่าได้กระทำการอันไม่เหมาะสมใด ๆ ก็ตาม เป็นกลวิธีทางภาษาที่ เร่งเร้าให้ผู้ สัมภาษณ์จำเป็นต้องตอบคำถามโดยการอธิบายหรือโต้แย้งกลับมาจนกระทั่งผู้สัมภาษณ์ได้รับข้อมูลหรือ ข้อเท็จจริงต่าง ๆ เพิ่มเติมจากผู้ให้สัมภาษณ์นั่นเอง สำหรับกลวิธีย่อยของการใช้การถามถล่มมาจะเป็นการ ถามแย้ง การถามรูกได้ด้วยคำถามต่อเนื่อง การถามในเชิงดูถูกเพื่ออัยุอาธรมณ์ การถามชี้หน้าคำตอบ และการ ถามด้วยถ้อยคำบ่งชี้เรื่องเพศและกามารมณ์ ตามลำดับ ส่วนข้อมูลกลวิธีความไม่สุภาพกลวิธีหลักที่ผู้สัมภาษณ์ ใช้รูปแบบของกลวิธีอื่น ๆ นั้น ปรากฏกลวิธีย่อยทั้งสิ้น 2 กลวิธีย่อย เรียงตามลำดับการปรากฏของข้อมูลจาก มากไปน้อยได้ดังนี้ คือ กลวิธีการกล่าวเตือน และกลวิธีการแสดงความเห็นในเชิงวิพากษ์วิจารณ์

อย่างไรก็ตาม รายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแสนั้นมักจะเชิญคู่สนทนาสองฝ่ายที่เป็น คู่กรณีหรือมีทัศนคติแตกต่างกันนั้นมาร่วมรายการ โดยทางรายการได้เปิดโอกาสให้ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 2 ฝ่าย สามารถแสดงทัศนคติของตนเองโดยอิสระ เพื่อชี้แจงหรือโต้แย้งคู่กรณี สร้างความชอบธรรมให้กับฝ่าย ของตนเอง ดังนั้นจึงมักปรากฏลักษณะการใช้ภาษาที่ไม่สุภาพลักษณะต่าง ๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปริณัยการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแส พบกลวิธีความไม่สุภาพ กลวิธีหลักที่ผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีทัศนคติแตกต่างกันใช้ โดยปรากฏรูปแบบการใช้กลวิธีอื่น ๆ มากกว่ารูปแบบการใช้กลวิธีการถาม กล่าวคือ เป็นรูปแบบการใช้กลวิธีอื่น ๆ ร้อยละ 59.20 และรูปแบบ การใช้กลวิธีการถาม คิดเป็นร้อยละ 40.80 ทั้งนี้ข้อมูลกลวิธีความไม่สุภาพกลวิธีหลักที่ผู้สัมภาษณ์ใช้รูปแบบ ของกลวิธีอื่น ๆ นั้น ปรากฏกลวิธีย่อยทั้งสิ้น 3 กลวิธีย่อย เรียงลำดับตามการปรากฏของข้อมูลจากมากไป

น้อยได้ดังนี้ คือ และกลวิธีการแสดงความเห็นในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ กลวิธีการพรุสวาท การสบถโดยใช้คำต้องห้าม การใช้คำสแลงที่บ่งชี้ถึงคำหรือเรื่องต้องห้าม และกลวิธีการกล่าวเตือน ตามลำดับ

ส่วนผลการวิเคราะห์ข้อมูลกลวิธีความไม่สุภาพกลวิธีหลักที่ผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีพรศนะแตกต่างกันใช้รูปแบบของกลวิธีการถามนั้น ปรากฏกลวิธีย่อยของการใช้การถามทั้งสิ้น 6 กลวิธีย่อย ซึ่งผู้วิจัยพบว่าผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีพรศนะแตกต่างใช้การถามในเชิงดูถูกเพื่อยั่วอารมณ์มากที่สุด รองลงมาได้แก่ การถามแย้ง การถามในลักษณะใส่ความหรือตดสนซ้ำๆ การถามรู้ไล่ด้วยคำถามต่อเนื่อง การถามขึ้นาคำตอบ และการถามด้วยถ้อยคำบ่งชี้เรื่องเพศและการมารมณ์ ตามลำดับ

จะเห็นได้ว่าผลการวิเคราะห์ดังกล่าวนี้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสถานะของคู่สนทนาที่มีพรศนะแตกต่างหรือเป็นคู่กรณีกันซึ่งได้รับเชิญให้มาร่วมรายการสัมภาษณ์นั้นยอมแสดงออกทางด้านอารมณ์ความรู้สึกตลอดจนแสดงความคิดเห็นได้อย่างเป็นอิสระมากกว่าผู้ดำเนินรายการหรือผู้ให้สัมภาษณ์นั่นเอง ดังนั้นจึงมักปรากฏลักษณะการใช้กลวิธีการแสดงความเห็นเชิงวิพากษ์วิจารณ์ กลวิธีการพรุสวาท การสบถโดยใช้คำต้องห้าม การใช้คำสแลงที่บ่งชี้ถึงคำหรือเรื่องต้องห้าม หรือแม้แต่กลวิธีการใช้การถามรูปแบบการถามในเชิงดูถูกเพื่อยั่วอารมณ์ค่อนข้างบ่อยครั้ง ทั้งนี้เนื่องจากสถานการณ์การสื่อสารนี้ผู้ให้สัมภาษณ์ทราบดีอยู่แล้วว่าต้องมาชี้แจงข้อมูลหรือมาอธิบายเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับตนเอง ดังนั้นจึงใช้กลวิธีทางภาษาดังที่กล่าวมานี้เพื่อสร้างความได้เปรียบให้กับฝ่ายของตน กระตุ้นให้คู่กรณีเกิดความขุ่นเคืองหรือไม่พึงพอใจ ทำให้ขาดความระมัดระวังเรื่องการแสดงออกถึงกิริยาอาการที่ก้าวร้าว และอาจส่งผลให้ผู้ชมเลือกข้างให้กับฝ่ายที่มามีทุนแรงน้อยกว่าได้นั่นเอง

จากผลการวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นว่ากลวิธีความไม่สุภาพจัดเป็นลักษณะเด่นของการใช้ภาษาของผู้สัมภาษณ์หรือผู้ดำเนินรายการ และการใช้กลวิธีทางภาษาในลักษณะดังกล่าวก็สอดคล้องกับรูปแบบรายการที่มุ่งเน้นการนำเสนอเนื้อหาการสัมภาษณ์ผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับข่าวในกระแสดังตรงไปตรงมา เพื่อสร้างบรรยากาศของรายการให้ชวนติดตาม นอกจากนี้ยังพบว่ากลวิธีความไม่สุภาพจัดเป็นลักษณะเด่นของการใช้ภาษาของผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนาที่มีพรศนะแตกต่างกันอีกด้วย ทั้งนี้เนื่องจากคู่สนทนาโดยส่วนใหญ่ในรายการสัมภาษณ์นี้เป็นคู่กรณีกัน ดังนั้นจึงปรากฏกลวิธีความไม่สุภาพในการใช้ภาษาลักษณะต่าง ๆ เพื่อต้องการโจมตี ทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่เป็นที่ยอมรับและไม่ได้รับความน่าเชื่อถือนั่นเอง

ทั้งนี้ หากเปรียบเทียบกลวิธีความไม่สุภาพในการใช้ภาษาระหว่างผู้สัมภาษณ์กับผู้ร่วมรายการและระหว่างผู้ร่วมรายการ 2 ฝ่ายที่มีพรศนะแตกต่างกันนั้นจะพบว่า การใช้ภาษาระหว่างผู้ร่วมรายการซึ่งเป็นคู่สนทนา 2 ฝ่ายนั้นจะปรากฏกลวิธีความไม่สุภาพหลากหลายกลวิธีมากกว่าการใช้ภาษาที่ผู้สัมภาษณ์ใช้สนทนากับผู้ร่วมรายการ ซึ่งนับว่าสอดคล้องกับความเป็นจริงที่ผู้ร่วมสนทนา 2 ฝ่ายจะมีอิสระในการพูดหรือแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมาได้มากกว่าผู้สัมภาษณ์ที่จำเป็นต้องรักษาภาพลักษณ์ของตนในการกล่าวถ้อยคำต่าง ๆ ผ่านสื่อสาธารณะ ทั้งนี้เพราะสังคมได้วางบรรทัดฐานว่าผู้สัมภาษณ์หรือพิธีกรนั้นจะต้องมีภาพลักษณ์ที่ดีเป็นแบบอย่างที่เหมาะสมทั้งในด้านพฤติกรรมและด้านวาจา อีกทั้ง วางตนให้เป็นกลางมากที่สุดทั้งในมิติรัฐศาสตร์หรือมิติสื่อสารมวลชนนั่นเอง

นอกจากนี้เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีความไม่สุภาพในปริเฉทรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแสดังผู้วิจัยนี้กับงานวิจัยของ อรวิ บุนนาค (2559) ซึ่งมีปริเฉทการสื่อสารที่เป็นรายการสัมภาษณ์เช่นเดียวกัน ปรากฏว่าในประเด็นการศึกษากลวิธีความไม่สุภาพของผู้สัมภาษณ์หรือผู้ดำเนินรายการนั้นไม่พบกลวิธีความไม่สุภาพบางกลวิธีดังที่ปรากฏในงานวิจัยของอรวิ นั่นคือ กลวิธีการพรุสวาทหรือการสบถของผู้ดำเนินรายการ เนื่องจากบริบทรายการสัมภาษณ์แนว Hard Talk ที่ผู้วิจัยศึกษานั้นค่อนข้างมีลักษณะเป็น

ทางการมากกว่างานวิจัยของอรวี บุณนาค (2559) ที่เน้นศึกษาพฤติกรรมการสัมภาษณ์บุคคลในกระแสซึ่งส่วนใหญ่ได้แก่ ดารา หรือเซเลบริตี้ บุคคลสาธารณะต่าง ๆ ซึ่งมีชื่อเสียงในสังคม โดยสถานการณ์การสื่อสารจะมีลักษณะค่อนข้างเป็นกันเองและเป็นไปในรูปแบบของการสื่อสารที่มีความบันเทิงแทรกอยู่ด้วย

อย่างไรก็ดี แม้รูปแบบรายการสัมภาษณ์บุคคลจากข่าวในกระแสทางสื่อโทรทัศน์นี้จะปรากฏพฤติกรรมการสัมภาษณ์ที่ดูความสนุกสนานบ่อยครั้ง แต่กลับได้รับการตอบรับจากผู้ชม และกระแสความนิยมของรายการเป็นที่กล่าวถึงอย่างกว้างขวาง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ผู้ผลิตรายการรวมทั้งผู้สัมภาษณ์หรือผู้ดำเนินรายการเองต่างก็เลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพนี้มาใช้เพื่อเป็นจุดขายที่สำคัญ สร้างความจดจำและความน่าสนใจแก่ผู้รับชม สอดคล้องกับข้อเสนอแนะในงานวิจัยเรื่อง “กลวิธีความไม่สุภาพในรายการเดอะเฟซไทยแลนด์” ของวุฒินันท์ แก้วจันทร์เกตุ และ วิภาดา รัตนดิลก ณ ภูเก็ต (2561, หน้า 200) ซึ่งให้ทรรศนะว่า “ความไม่สุภาพนับว่าเป็นปรากฏการณ์ทางภาษาที่น่าสนใจในสังคมไทยปัจจุบัน และยังมีงานวิจัยไม่มากนักที่สนใจศึกษาในแง่มุมนี้ จึงควรศึกษาความไม่สุภาพในรายการโทรทัศน์ รวมทั้งสื่อมวลชนแขนงอื่น ๆ ต่อไปเพื่อยืนยันให้เห็นว่า ความไม่สุภาพเป็นเครื่องมือการตลาดสำคัญของสื่อมวลชนไทยปัจจุบัน”

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ควรศึกษาพฤติกรรมการไม่สุภาพจากแหล่งข้อมูลหรือสื่อประเภทอื่น ๆ
2. ควรศึกษาพฤติกรรมการไม่สุภาพโดยนำปัจจัยทางสังคม เช่น เพศ อายุ ฯลฯ มาวิเคราะห์เปรียบเทียบ

เอกสารอ้างอิง (References)

- แจ่มริมจ. (2562). *ของเค้าดีจริง*. สืบค้นเมื่อ 3 สิงหาคม 2562, จาก <https://www.thairath.co.th/entertain/news/1622985>
- ประไพพรรณ พิงฉิม. (2542). *กลวิธีการถามในปริทัศน์การสัมภาษณ์ทางโทรทัศน์สองประเภท*. ปรินญาอักษรศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วุฒินันท์ แก้วจันทร์เกตุ และ วิภาดา รัตนดิลก ณ ภูเก็ต. (2561). *กลวิธีความไม่สุภาพในรายการเดอะเฟซไทยแลนด์*. Journal of the Faculty of Arts, 40(2). หน้า 177-201.
- อรวี บุณนาค. (2559). *กลวิธีความไม่สุภาพในการสัมภาษณ์บุคคลในกระแสของพิธีกรช่องโทรทัศน์ทางเลือกใหม่*. วารสารช่อพะยอม, 27(2). หน้า 13-24.
- AmarinTV. (2557). *ต่างคนต่างคิด*. สืบค้นเมื่อ 11 สิงหาคม 2562, จาก <https://www.facebook.com/tangkhontangkhith/>
- Ch3thailand. (2560). *โหมกระแส*. สืบค้นเมื่อ 11 สิงหาคม 2562, จาก <https://www.facebook.com/HKS2017/>